

Journal of Education Studies

Volume 23
Issue 3 January-March 1995

Article 1

January 1995

การศึกษาของเด็กเวียดนาม

วัลลพ ตั้งคณาภิรักษ์

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/educujournal>

Part of the [Education Commons](#)

Recommended Citation

ตั้งคณาภิรักษ์, วัลลพ (1995) "การศึกษาของเด็กเวียดนาม," *Journal of Education Studies*: Vol. 23: Iss. 3, Article 1.

DOI: 10.58837/CHULA.EDUCU.23.3.1

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/educujournal/vol23/iss3/1>

This Article is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Journal of Education Studies by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

การศึกษาของเด็กเวียดนาม

วัลลพ ตังคณานุรักษ์

ช่วงปลายเดือนตุลาคมที่ผ่านมาผู้เขียนมีโอกาสได้ร่วมเดินทางไปกับคณาจารย์คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยของประเทศไทย ไปเยือนเวียดนาม ประเทศที่เมื่อหลายปีก่อนได้เป็นประเทศต้องห้าม และน่ากลัวของเหล่าประเทศทุนนิยมย่านเอเชียทั้งหลาย ด้วยการโฆษณาชวนเชื่อของคำกล่าวที่ว่า “ถ้าเป็นคอมมิวนิสต์แล้วคอมมิวนิสต์จะฆ่าคนแก่เอาไปทำปุ๋ย” หรือ “ถ้าเป็นคอมมิวนิสต์แล้ว จะแยกพ่อแม่ลูกออกจากกัน” ฯลฯ โฆษณาเหล่านี้ผนวกเข้ากับคำว่า “เวียดนาม” ที่เต็มไปด้วย ภาพลักษณ์ของความโหดร้ายจากภาพยนตร์ที่ได้ดูประเทศเวียดนามก็ยิ่งน่าสะพรึงกลัวของเด็กๆ สมัยก่อนมาก

บัดนี้ จอมทัพแห่งลัทธิคอมมิวนิสต์ เช่นรัสเซียได้ล่มสลายลง ลุกทัพเช่นเวียดนามได้เริ่มปรับตัวด้วยการเปิดประเทศ เพื่อดึงดูดการลงทุนต่างๆ นานาเข้าสู่ประเทศ ความสับสนและปิดรั้นของ เวียดนามก่อนหน้านั้นจึงได้กลายเป็นมนต์ขลังดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างๆ หลังไหลเข้าไปด้วย จึงไม่แปลกนักที่การเดินทางไปดูงานการศึกษาและวัฒนธรรมคราวนี้ จึงพานพบชาวต่างประเทศและ ชาวไทยที่แวะเวียนผ่านเข้าไปอยู่ไม่น้อย

การมีโอกาสแวะผ่านและพำนักในหลายเมืองของเวียดนามทำให้เห็นสภาพต่างๆ มากมาย นับแต่อาคารบ้านเรือนที่ทรุดโทรมเก่าคร่ำคร่าแต่แฝงความเจริญด้วยรูปทรงฝรั่งเศสไว้อย่างชัดเจน กระจัดกระจายอยู่ทั่วไป เช่นเดียวกับ “ฮวงซุ้ย” ที่กลบร่างชาวเวียดนามนับพันนับหมื่นคนจาก ผลพวงของสงคราม กระจัดกระจายให้เห็นชัดอยู่ตามท้องทุ่งนาทั่วไป เพื่อเตือนความทรงจำแก่ อนุชนรุ่นหลังว่า “อิสรภาพของประเทศเวียดนามล้วนแลกมาด้วยเลือดเนื้อของคนเวียดนาม”

เหล่านี้จึงไม่แตกต่างกัน ที่จะพบว่าอาคารของ “มหาวิทยาลัยสร้างครู” “มหาวิทยาลัย ฮานอย” “มหาวิทยาลัยเกษตร” และ “โรงเรียนทั่วไป” จึงอยู่ในสภาพทรุดโทรม รวมไปถึง สื่อการเรียนการสอนที่ยังไม่ทันสมัย เช่นเดียวกับตำราเรียนต่างๆ ในห้องสมุด ที่มีอยู่น้อยและเก่า อย่างน่าประหลาดใจ

ความเก่าแก่ของอาคาร ความไม่ทันสมัยของเครื่องมืออุปกรณ์และตำราเรียน ได้ถูกทดแทน ด้วย ภาพความกระตือรือร้นของครูในชุดประจำชาติ (อ้าวใหญ่) ที่สอนนักเรียนด้วยความตั้งใจ

แม้จะได้เงินเดือนเพียง ๙๐๐-๑,๐๐๐ บาท (ศาสตราจารย์ได้เงินเดือนเพียง ๑,๖๐๐ บาท เท่านั้น) สำหรับนักเรียนแล้ว ผู้เขียนมีโอกาสดังกล่าวได้เข้าเยี่ยมเยียนโดยตรงหลายโรงเรียนและเดินตระเวนสังเกตโรงเรียนต่างๆ อีกหลายแห่ง ได้พบได้เห็นภาพประทับใจมากมายของเด็กนักเรียนในเวียดนาม เริ่มตั้งแต่เด็กๆ ที่เดินทางสู่โรงเรียนด้วยความทะมัดทะแมง บ้างเดินสะพายกระเป๋า บ้างขี่จักรยาน บ้างนั่งรถสามล้อเห็นขวักรักไขว่กันไปหมด เพื่อไปรอคอยอยู่บริเวณหน้าประตูโรงเรียน

เด็กหญิงโรงเรียนมัธยม ฟาน จ็อค เทียน ณ เมือง เกิ่นเธอ แคว้นชุดประจำชาติ “อ่าวใหญ่” ซึ่งใช้เป็นเครื่องแบบนักเรียน

ที่ยังไม่เปิด บริเวณนี้เองที่เห็นภาพเด็กมากมายหยิบหนังสือมานั่งอ่าน หยิบเอางานที่ค้างอยู่มานั่งเขียนริมทางเดิน หรือไมก็พูดคุยหยอกล้อกันด้วยความรื่นเริง

ครั้งประตูโรงเรียนเปิดออก ต่างรีบกรูกันเข้าไปภายในโรงเรียน เสมือนน้ำทะเลออกจากท่อเพื่อไปยืนรวมกันอยู่หน้าเสาธง ที่ครูจำนวนหนึ่งยืนรอคอยอยู่แล้ว ชั่วโมงไม่นานเด็กๆ ที่หน้าประตูก็ไม่มีเหลือ กลายเป็นกระบวนแถวหลายแถวหน้าบริเวณเสาธงหน้าอาคารเรียน

เป็นวินัยแห่งความพร้อมเพรียงบนความสดใสรื่นเริง

การศึกษาที่จัดแก่เด็กเวียดนาม เริ่มด้วย การแบ่งการเรียนของเด็กออกเป็นสองผลัด โดยแยกเข้ากลุ่มหนึ่งและผลัดบ่ายอีกกลุ่ม คณะครูผู้สอนก็แบ่งเป็นสองผลัดตามการแบ่งเด็กด้วยการเรียนการสอนก็ไม่ต่างอะไรกับเนื้อหาของไทย แต่ที่รับรู้ชัดแจ้งเป็นพิเศษคือ วิชาคณิตศาสตร์ เป็นวิชาที่เขาเน้นมาก รวมถึงการมุ่งเรียนภาษาอังกฤษกันอย่างจริงจังของเด็ก สะท้อนให้เห็นถึงการเตรียมเด็กก้าวสู่โลกใหม่แห่งโลกเสรีทุนนิยมเป็นประเด็นสำคัญ

คณะศึกษาดูงานบางคนถ่ายภาพร่วมกับเด็ก ๆ ในโรงเรียนอนุบาลที่มหาวิทยาลัย
เก็นเธอ

การเตรียมการเช่นนี้ประจวบกับการสร้างเด็กของเขาให้มีวินัยและกล้าแสดงออกมาแต่ดั้งเดิม ทำให้ในทุกหนแห่งที่เดินทางไปเยี่ยมเยือนแหล่งวัฒนธรรมต่างๆ จึงได้ยินเด็กร้องทักทายเป็นภาษาอังกฤษและจำนวนไม่น้อยพูดได้คล่องแคล่วอย่างน่าชม

เพียงชั่วระยะเวลาสั้นๆ ๑๐ วันของการตระเวนดูงานด้านการศึกษาและแหล่งวัฒนธรรมในเวียดนามครั้งนี้ ไม่เพียงแต่ช่วยลบภาพ “เวียดนาม” ที่น่ากลัวออกไปจากมโนสำนึกเท่านั้น หากแต่ยังช่วยฉายให้เห็นแง่มุมเกี่ยวกับการศึกษาของเวียดนามบางแง่มุมให้ได้รับรู้เห็นได้รับทราบเพิ่มขึ้น

อย่างน้อยก็รู้ว่า “เด็กนักเรียนเวียดนามวันนี้ เต็มไปด้วยความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ มีวินัยกล้าแสดงออกและได้รับการเตรียมพื้นฐานเพื่อก้าวสู่การเป็นโลกเสรีทุนนิยม ร่วมก้าวเดินไปกับบรรดาประเทศข้างเคียงในวันข้างหน้าด้วยความสมานฉันท์”

เด็ก ๆ กำลังเล่นโดยใช้ของเล่นพื้นบ้านทำจากกิ่งไม้ ณ วัดแห่งหนึ่งที่เมืองเว้

อย่างไรก็ตามสิ่งเหล่านี้จะเป็นไปได้ ก็ต่อเมื่อเวียดนามจะต้องเรียนจากบรรดาทุนนิยมประเทศทั้งหลายว่าจะทำเช่นไรที่จะไม่ให้บรรดาสิ่งเลวร้ายทางสังคมทั้งหลาย แพร่หลายเข้าประเทศจนทำลายสำนึกที่ดีของเด็ก ๆ ที่พวกเขาอุตสาหกรรมจัดการศึกษาและเลี้ยงดูมาอย่างดีให้หมดไปเสีย เหมือนดังที่ประเทศไทยของเรากำลังหนักอกหนักใจกันอยู่นั่นเอง